

[Hanne Reintoft.]

jeg før har været inde på, må §§ 53 og 54 i den militære straffelov ophæves, og jeg kan se, at der nu er kommet en betænkning om det, så nu kan jeg vel få forsvarsministerens tilsagn om, at disse paragraffer, der er fuldstændig oldnordiske og autoritære i hele deres form, ophæves. Efter disse paragraffer kan en talsmand straffes for at ytre mishag mod forsvaret eller dele af dette, såfremt de militære myndigheder mener, at kritikken kan være til fare for mandstugten, eller hvis klagen i officerernes øjne er bevidst grundløs. Det har ikke noget med moderne retsindstilling eller moderne demokrati at gøre.

Den arbitære straf må afskaffes, og enhver straf af militært personel må foregå ved civile domstole, hvor den anklagede kan gøre brug af en selvvalgt, offentligt betalt sagfører. De militære auditører skal udelukkende betragtes som officerernes anklagere og forsvarere, altså på samme måde som de i praksis virker i dag.

Det er de vigtigste krav, der må gennemføres nu for at demokratisere forsvaret. Målet må være et neutralt, atomfrit og afrustet Danmark, og man må til sin undren se, at socialdemokratiets forslag går lige den modsatte vej. Den socialdemokratiske forsvarspolitik bygger på en forældet tankegang i hele sit sikkerhedspolitiske sigte. Det går gennem forslagene, det gik gennem fremsættelsestalen, og det går gennem den lille, beskedne bog, „Forsvaret til debat“. Som i den kolde krigs tid bliver man ved med, selv om man ikke siger det lige så direkte som den konservative ordfører, at operere med tanken om overfald på NATO-landene østfra, idet man ikke vil se i øjnene, at det måske netop er de NATO-lande, der har påført andre lande krige og gjort det meget ofte, der virkelig udgør en fare. Den gamle trussel om, at russerne kommer, der desværre nok engang var egnet til at tvinge befolkningen ind i den skæbnesvangre NATO-alliance — da holdt man sig heller ikke tilbage fra at bruge argumentet — duer ikke længere, nu hvor ethvert fornuftigt menneske kan se, hvorfra fredsinitiativerne, kravet om nedtrapning af kernevåbenne og kravet om anerkendelse af de bestående grænser kommer, og hvor man vedvarende fastholder ønsket om en succesfuld og gennemgribende sikkerhedskonference. Man kan

undre sig lidt over, at socialdemokratiet ligesom jokker rundt i de gamle spor. Det er åbenbart for at tækkes de konservative, hvis man skal lave nye forlig, men man må da have en smule kontakt med det vesttyske socialdemokrati og have opdaget, at man dér er ved at få øjnene op for, at man ikke kan gå i hælene på revanchisterne. Har man ikke lagt mærke til, at man dér prøver at træde nye veje i stedet for at traske i hælene på reaktionen? Og kunne man ikke prøve — man er jo ellers ivrig nok efter at følge det tyske socialdemokrati, også når de laver noget tosset — kunne man ikke prøve at løsrive sig lidt fra de konservative herhjemme og prøve at tænke bare en lille smule nyt forsvarspolitisk?

Til sidst skal jeg lige sige med hensyn til det socialdemokratiske forslag, der åbner mulighed for at fjerne civilundervisningen, at jeg tror, alle ved, at den ikke har fungeret tilstrækkelig godt; den har vist mest været et godt ben for dem, der underviste. De færreste værnepligtige har følt, de lærte noget, fordi man hele tiden har bredt sig over det mere almene og ikke sørget for virkelige uddannelsesmuligheder. Det er meget godt at afskaffe noget, der ikke har fungeret, men jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom på — jeg har selv undervist inden for civilundervisningen — at det, der piner de fleste værnepligtige mest, er, hvordan de skal tilpasse sig erhvervslivet igen, hvordan de skal klare sig, når de kommer ud på arbejdsmarkedet, og det synes jeg lige, man må betænke, inden man afskaffer denne — det er vi enige om — uheldige undervisningsform. Man skulle i stedet indføre noget, der kunne hjælpe de værnepligtige ud af dette erhvervsmæssige problem. Tjenestetiden er jo endnu lang og belastende rent erhvervsmæssigt.

Til gengæld foreslår socialdemokratiet, at det frivillige personel skal have særlige muligheder for ekstra uddannelse, og jeg må igen spørge: hvad er det, man vil med disse elitesamfundsstøtter, som man er ved at opfinde her? Hvorfor skal de på enhver måde sikres ekstra god løn? Man argumenterer imed, at ellers får man ikke tilgang osv. Hvad sigter man til, hvem er det, man vil have frem, hvem er det, man vil forkæle på den måde, og hvor er det folkelige demokrati i hele tanken? Hvor er be-